

A Fővárosi Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és a személyesen eljáró II. rendű alperesek ellen kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. december 21-én kelt 29.G.44.272/2015/17. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését azzal hagyja helyben, hogy a kölcsönszerződés I.4. pontja teljes egészében tisztességtelen, ezért érvénytelen.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjai alapján, hogy a közte és az alperesek között 2008. január 11-én létrejött és közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés I.4. és II.2. pontjainak általa megjelölt része mint szerződési feltétel tisztességtelen, ezért a kölcsönszerződés részlegesen érvénytelen. Az I.4. ponttal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy ennek alapján kizárólag az I. rendű alperes nyilvántartása minősül hitelesnek a tartozás meghatározásakor, és kizárólag saját maga állapíthatja meg a felperesi teljesítés szerződésszerűségét. Ezen túlmenően a I.4. pont általa idézett szövegrésze a szerződés megkötésekor hatályos, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal elrendelt végrehajtási eljárásban alkalmas arra, hogy a bizonyítási terhet a terhére megfordítsa. Ebben a kikötésben alávetette magát az I. rendű alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, amivel lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozása összegét.

A II. rendű alperest tűrésre kérte kötelezni, vele szemben perköltség igénye nem volt.

Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes által kifogásolt rész a Vht. 21. §-ában foglalt jogszabályi előírásoknak megfelelő rendelkezést tartalmaz, amely lehetővé teszi a bank számára, hogy az ügyféllel szemben közvetlen bírósági végrehajtást indítson, ezért a régi Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek. A végrehajtáshoz szükség van a ténytanúsítványra, amely meghatározza a felmondás közlésének időpontjában a felperes fizetési kötelezettségének a pontos összegét. Kiemelte, hogy kógens jogszabályi rendelkezés kötelezte, hogy ilyen típusú szerződéseit ennek megfelelő tartalommal alakítsa ki, a vitatott kikötés lényegében ennek a követelménynek, azaz a közvetlen bírósági végrehajtás lehetőségének a szerződésbe történő

átültetésére irányul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része szerint „A bíróság megállapítja, hogy a peres felek között 2008. április 24. napján létrejött 2246848 számú kölcsönszerződés I.4. pontjának alábbi rendelkezése, amely szerint a „Felek kijelentik és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítése esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járuléka nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az Adós banknál vezetett számláiról, illetve a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a Felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállaltak.

Felek/Adós felkéri a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járuléka, továbbá egyéb kezdeményezése esetén, a Bank felkérésére az Adósok banknál vezetett számlái, a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják.” A bíróság a II. rendű alperest fentiek túrésére kötelezi. Ezt meghaladóan a bíróság a felperes keresetét elutasítja.”

Kötelezte még az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 18.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy ezt meghaladóan a peres felek a költségeiket maguk viselik.

Határozata indokolásában tényként rögzítette, hogy a peres felek 2008. január 11-én „CHF alapú elszámolással, szabad felhasználású jelzáloghitelre egyenletes részletfizetéssel 6 hónapos kamatperiódussal” elnevezésű kölcsönszerződést kötöttek. Ennek alapján a bank 55.831 CHF összegű kölcsönt nyújtott 240 hónap futamidőre az adósok részére. A felek a szerződés I.4. pontjában kötelezték magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítése esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása tekintetében az adósok banknál vezetett számlái és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Az elsőfokú bíróság az ítélet jogi indokolásában megállapította, hogy a perbeli szerződés fogyasztói szerződésnek minősül. A felperes által támadott szerződési feltételek érvénytelenségét érdemben vizsgálta, mivel a módosított keresetre tekintettel fogalmilag kizárt a jogkövetkezmények levonása iránti kereseti kérelem előterjesztése. A rendelkezésre álló iratok alapján a keresetet a régi Ptk. 209. § (1) (4) és (5) bekezdése, a 209/A. § (1) és (2) bekezdése, a 205. § (1) bekezdése, a 205/A. § (1) bekezdése, a 205/B. §-a, a Vht. 21. § (1) és (2) bekezdése, a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján bírálta el. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés I.4. pontjában vállalt kötelezettségvállalás a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján tisztességtelen szerződési feltételnek minősül, mert egyoldalúan, ellentételezés nélkül az I. rendű alperest jogosítja fel a szerződés alapján fennálló felperesi tartozás összegének kiszámítására, a teljesítés szerződésszerű voltának megállapítására. A közjegyzői ténytanúsítvány és a záradékolt közjegyzői okirat alapján elrendelt végrehajtási eljárásban a felperes csak a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben vitathatja a tartozást és a Pp. 369. §-a alapján az adósokat terheli annak

bizonyítása, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, vagy megszűnt, amiből az következik, hogy ez a szerződéses rendelkezés a bizonyítási terhet a felperes számára hátrányos módon megfordítja. Kifejtette, hogy ez a kikötés a bizonyítási terhet abban az esetben is megfordítja, ha a hitelező indít pert az adóssal szemben a követelés érvényesítése érdekében. A Pp. 164. §-a alapján a hitelezőnek kellene bizonyítania követelése összecszerűségét, esetleg szakértő bevonásával. A közjegyzői ténytanúsítvány folytán azonban az adósnak kell azt bizonyítania, hogy nem a hitelező által meghatározott összegben áll fenn a tartozása. A vizsgált szerződéses kikötés a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó hátrányára, ezért ezen szerződési feltétel tekintetében megállapította annak tisztességtelenségét és az ebből eredő semmisségét. A felperesnek a kölcsönszerződés II.2. pontjában foglalt zálogjogi rendelkezések semmisségének megállapítása iránti kereseti kérelmét alaptalannak találta, ezért azt elutasította. Rögzítette továbbá, hogy a szerződés a tisztességtelennek minősített és semmis szerződési feltétel nélkül is teljesíthető, ezért nincs akadálya a felperes erre irányuló kereseti kérelme tekintetében a szerződés részleges érvénytelensége megállapításának.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítására szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a ténybeli és a jogi bizonyítékokat nem világos rendszerben, nem okszerűen, nem zárt logikai rendben és nem jogszerűen értékelte, emiatt jutott megalapozatlan következtetésre. Hangsúlyozta, hogy a részére fennálló, a közvetlen végrehajtás megindítására adott jogosultság nem a támadott szerződéses rendelkezésből ered, hanem a kölcsönszerződés közokiratba foglalásából, annak jogi formájából és tartalmából. A Pp. 195. § (6) bekezdése értelmében a közokiratot az ellenkező bizonyításáig valódinak kell tekinteni, azzal szemben ellenbizonyításnak van helye. Ennek alapján a bizonyítási teher a fogyasztót, azaz a felperest terheli, az nem fordul meg, így a felperesnek van jogi eszköze arra, hogy a közjegyzői ténytanúsítványban foglaltakat vitássá tegye. A felperesnek a végrehajtás megindulását követően indítandó végrehajtás megszüntetési vagy korlátozási perben kell bizonyítani a követelés megszűnését vagy csökkenését, ez azonban nem jelenti a bizonyítási teher megfordítását, mivel ezekben a perekben a záradékolt okiratban foglalt követelés jogosságát és összecszerűségét a felperes keresete alapján a bíróság megvizsgálja. Ez a jogintézmény biztosítja annak a lehetőségét, hogy az alperesi bank által megállapított összeget a bíróság adott esetben felülvizsgálja, ha utóbb azt a végrehajtás megszüntetési vagy korlátozási perben a felperesi fogyasztó vitássá teszi. Ez alapján nem minősülhet tisztességtelennek, hogy a bank által nyújtott kölcsön és járulékaik mindenkori összegének megállapítása szempontjából a perbeli szerződésben a bank üzleti könyvei és az az alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítványban leírtak az irányadóak a felperessel szembeni követelésének megállapításakor. A közjegyzői ténytanúsítvány a Vht. 23/C. § (2) bekezdése alapján kizárólag a végrehajthatósághoz szükséges feltétel vagy időpont bekövetkezését tanúsítja. Ez a bizonyítási terhet nem fordítja meg a felperes hátrányára, nem jogosítja fel a bankot a szerződés egyoldalú értelmezésére, annak megállapítására, hogy a felperes teljesítése szerződésszerű-e, ezért a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjaiban foglalt feltételek nem állnak fenn. A kölcsönszerződés I.4. pontjának tisztességtelensége a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján sem állapítható meg, mert azt a hivatkozott jogszabályi előírásnak megfelelően határozták meg a felek.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az I. rendű alperes perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a perbeli kikötés kizárólag az I. rendű alperes nyilvántartását tekinti hitelesnek a felperes tartozásának meghatározásakor, amivel feljogosítja arra is, hogy kizárólag a saját maga nyilvántartásai alapján állapítsa meg a felperes teljesítésének a szerződésszerűségét. Változatlanul állította, hogy az I. rendű alperes ezzel a

kikötéssel kizárta a felperest az egyeztetési folyamatból. A vitatott szerződési feltétel a bizonyítási terhet megfordítja, mivel ha a szerződéskötést követően nem ért egyet az adós a bank nyilvántartásával, akkor neki kell bizonyítania, hogy nem annyi a tartozása, mint amennyit a bank állít. A támadott kikötésben alávetette magát az I. rendű alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak. Ezzel lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozása összegét, ami azt jelenti, hogy az I. rendű alperes jogosult a perbeli kikötés, továbbá a saját nyilvántartásai alapján meghatározni a követelés összegét és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni. Ezt a közokiratot a Vht. 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni az I. rendű alperes kérelme alapján. Mindez azzal a következménnyel jár, hogy az ilyen módon ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, illetve korlátozni csak akkor tudja, ha a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítja a Pp. 369. § b) pontjában foglaltakat. Fő szabályként az I. rendű alperest terheli a követelése pontos összegének bizonyítása a tartozás megfizetése iránt indított perben, azonban a támadott kikötés lehetőséget biztosít arra, hogy ezt a bizonyítási terhet megfordítsa, ezért a kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontjába ütközik.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett a peres felek között 2008. április 24-én létrejött kölcsönszerződés II.2. pontja érvénytelenségének a megállapítására irányuló keresetet elutasító rendelkezése, ezért ezt az ítéletábra a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra a döntésével és lényegében annak jogi indokolásával egyetért, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utal az elsőfokú határozat helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá a következőkre.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perbeli szerződés fogyasztási szerződés és a per tárgya általános szerződési feltételnek minősül. Egyetértett az ítéletábra azzal is, hogy a támadott kikötés megfordítja a bizonyítási terhet, továbbá az I. rendű alperest jogosítja fel annak megállapítására, hogy a felperes teljesítése szerződésszerű-e.

A szerződéskötéskor hatályos Vht. 21. § (1) és (2) bekezdése, illetve a jelenleg hatályos 23/C. § (1) és (2) bekezdésének rendelkezéseiből az következik, hogy közvetlen bírósági végrehajtás alapjául csak az olyan közokirat szolgálhat, amely egyebek mellett a követelés összezszerűségét és a követelés egy- összegben való esedékessé válását is igazolja. A ténytanúsítvány nélkül azonban sem a közokiratba foglalt felmondás, sem a közokiratba foglalt kölcsönszerződés nem felel meg ezeknek a feltételeknek, mert egyrészt a kölcsönszerződés közokiratba foglalásának időpontjában a kölcsön folyósítására még nem kerül sor, ezért tartozás sincs; másrészt a közokiratba foglalt felmondás csak a célzott nyilatkozat megtételét, esetleges kézbesítését igazolja, a felmondás jogszerűségét nem. A záradékolás Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltételét a felmondással lejárttá tett tartozás összegére és a felmondás megérkezésének tényére is kiterjedő ténytanúsítvány csak a közjegyzői okiratba foglalt szerződés I.4. pontjával együtt képes teljesíteni úgy, hogy az adósok a ténytanúsítványt mint közhiteles, aggálytalan bizonyítékot előre elfogadják. Ezzel az adósok előre kijelentik, hogy a szerződés megszűnését és ezáltal az egy összegben lejárttá tett követelést is elismerik. A ténytanúsítvány tartalmához a perbeli szerződési feltétel hiányában nem fűződne a Pp. 195. § (6) bekezdés szerinti bizonyító erő, hanem csak azt a tényt tanúsíthatná, hogy a hitelező a szerződést felmondta, és a felmondást az adósok megkapták, azt azonban nem, hogy a szerződés valóban megszűnt.

A közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat és a bank üzleti könyvei alapján a tartozás összegének a megállapítása együttesen olyan szerződési feltételt tartalmaz, amellyel a felperes lényegében előre elfogadja, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása azzal az összeggel azonos, amely az I. rendű alperes üzleti könyveiben tartozásként szerepel. Ez a két feltétel együttesen már alkalmas az I. rendű alperes számára a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésében írt feltételek teljesülésének biztosítására annak érdekében, hogy az alperes követelését tartalmazó közjegyzői okiratot végrehajtási záradékkal lehessen ellátni és ez alapján az adóssal szemben peres eljárás nélkül bírósági végrehajtást lehessen folytatni.

A Vht. 23/C. § (1) bekezdése értelmében az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást; a jogosult és a kötelezett nevét; a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét; a teljesítés módját és határidejét. A fentiekből következően a hitelező az adóssal szemben fennálló követelése igazolására vonatkozó kötelezettségének akkor tud eleget tenni, akkor indulhat meg a végrehajtási eljárás, ha rendelkezésére áll azösszezszerűséget rögzítő közjegyzői ténytanúsítvány is, amely a végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okiratnak minősül. A záradékolás azt eredményezi, hogy a végrehajtási eljárás megindul, melyet követően az adós felperes csak a végrehajtási perben, annak szabályai szerint vitathatja a követelést és ebben a perben őt terheli a bizonyítás. Ezzel szemben abban az esetben, ha ilyen tanúsítvány nem áll rendelkezésre, akkor a bank fizetési meghagyás útján, illetve perben érvényesítheti az igényét és az adós vitatása esetén neki kell bizonyítania a követelés összezszerűségét is. A tényállításának alapja nem vitásan a saját nyilvántartása lehet, de fő szabály szerint őt fogja terhelni a bizonyítás például a kamatszámítás helyességét illetően és a bizonyítás elmulasztásának következményeit viselnie kell.

Megalapozatlanul hivatkozott az I. rendű alperes arra, hogy a perbeli szerződési feltétel a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése szerinti kivétel körébe tartozna, ezért annak tisztességtelensége nem lenne megállapítható. Nem vitásan a perbeli szerződés fogyasztói szerződés, ezért a jogvita elbírálása során nemcsak a régi Ptk-nak a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó szabályait, illetve a Korm. rendeletet, hanem a 93/13/EGK Irányelv (a továbbiakban: Irányelv) rendelkezését is figyelembe kell venni, ezért azokat az uniós joggal összhangban, az uniós jog elsőbbségére és az Európai Unió Bíróságának ítélezési gyakorlatára tekintettel kell alkalmazni. Az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásban kifejtett álláspontja a tagállami bíróság számára kötelező jelleggel magyarázza és pontosítja az uniós jogszabály jelentését és terjedelmét, ahogy azt annak hatálybalépésétől kezdődően értelmezni és alkalmazni kell, illetve kellett volna (C-92/11. „RWE Vertrieb” ítélet 58. pont). A régi Ptk. 209. § (6) bekezdése az Irányelv 1. cikk (2) bekezdését átültető rendelkezést tartalmaz, amelyet a C-92/11. „RWE Vertrieb” ítélet 26. pontja akként értelmez, hogy a kivétel a szerződő felekre választásuktól függetlenül is alkalmazandó, valamint a felek eltérő megállapodása hiányában alkalmazandó nemzeti jogi rendelkezéseket tükröző feltételekre terjed ki. A hitelező saját üzleti könyvei szerint fennálló mindenkor tartozás adós által előre történő elismerése azonban nem olyan szerződési tartalom, amely kogens jogszabályi rendelkezést tükrözne, vagy amelyik – mint diszpozitív szabály – a felek eltérő megállapodásának hiányában egyébként is a szerződés részévé válna(BDT2017. 3629.). A szerződési feltétel tisztességessege nem áll összefüggésben az I. rendű alperesi bank azon kötelezettségével, hogy a jogszabályoknak megfelelő nyilvántartást kell vezetnie. Önmagában abból a tényből, hogy az I. rendű alperes részére a Hpt. a kölcsönszerződésre a nyilvántartás vezetését előírja, nem következik a bizonyítási teher megfordulása.

A támadott szerződési feltétel miatt a záradékon alapuló végrehajtás megindítása után az adósnak kell a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben felperesi pozícióban fellépnie, és

igényének alaposságát, azaz, hogy a követelés érvényesen nem jött létre vagy megszűnt, bizonyítani. Ez a szerződési feltétel a Pp. bizonyítási szabályait nem írja felül, ugyanakkor hatásában azzal a következménnyel jár, hogy az adóst kényszeríti felperesi és ezáltal bizonyításra kötelezett perbeli pozícióba, amely valójában a fogyasztó hátrányára fordítja meg a bizonyítási terhet.

Az ítélet tábla álláspontja szerint ezen túlmenően a támadott kikötés tisztességtelensége megállapítható a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontja mellett a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján is, mert a kikötés a fogyasztó szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a pénzügyi intézménnyel szemben hátrányosan állapítja meg, amely így a fogyasztó hátrányára egyensúlytalanságot okoz.

A vizsgált szerződéses kikötés jogi értelemben nem tartozáselismerés, a tartozás esedékességének és a konkrét összegének megjelölésének hiányában, de hatását tekintve ehhez hasonló, mert az adós mindenkori tartozásának a kölcsön folyósítását megelőző elismeréséhez és ezáltal az adós szerződésszegésének a felmondáskori vitathatatlanságához és mindezek folytán a záradékolás feltételeinek megvalósulásához vezet.

Az I. rendű alperes fellebbezésben tett állításával szemben a közvetlen végrehajtáshoz szükséges a közjegyzői ténytanúsítvány, mert a követelés mennyiségét ezáltal tudja az I. rendű alperes közokirat formájában igazolni, amit alátámaszt az is, hogy a felperes által támadott kölcsönszerződésben szereplő kikötés szövege is kifejezetten erre utal. Nem vitás, hogy a közokirattal szemben is helye van ellenbizonyításnak, a támadott kikötésnek azonban éppen az a lényege, hogy az alperesnek a perben nem kell bizonyítania a közokiratban foglalt elismerés jellegű nyilatkozaton alapuló ténytanúsítvány miatt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben szereplő pontosítással helyben hagyta. A pontosítás oka az volt, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részéből nyilvánvaló elírás folytán a szerződéses pont idézését követően kimaradt az érvénytelenség megállapítása, valamint a kölcsönszerződés I.4. pont utolsó mondatából a „...továbbá egyéb” és a „kezdeményezése esetén...” szövegrész között a „...tartozása mértékét továbbá fent hivatkozott tényeket, adatokat, esetleges végrehajtási eljárás” félmondat. Ezeket a hiányosságokat az ítélet tábla úgy pótolta, hogy a teljes pont érvénytelenségét állapította meg és rögzítette az érvénytelenség tényét.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. § -a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A Fővárosi Ítélet tábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Budapest, 2017. augusztus 31. napján

dr. Sándor Ottó s.k.

a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

dr. Buglyó Gabriella s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő